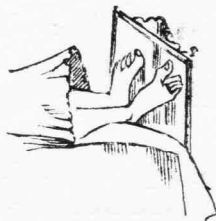

ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΕΚΠΑΘΕΙΣ

Πρὸ τοῦ χοροῦ

Μετὰ τὸν χορόν.

 Η ΤΥΦΛΟΜΥΪΓΑ

- Παίζουμε τὴν τυφλομυΐγα; μ' ἐρωτᾶνε καὶ γελοῦν.
 Παίζουμε;
 — Μετὰ χαρᾶς σας!
 — θὰ σοῦ δέσουμε τὰ μάτια!
 — Μὰ ὅποιαν πιάσουν οἱ δεμένοι τί τῆς κάνουν;
 — τὴν φιλοῦν...
 — Ἔτσι αἱ; θὰ μοῦ πληρώσης, καστανή μου τὰ γενάτια!

Καὶ μοῦ δένουνε τὰ μάτια καὶ ἐγὼ σὰν παλαῖος
 Τρέχω γύρω μέσ' στὴ σάλα μὰ καμμιὰ δὲν κατορθώνω
 Ἄπ' τῆς τόσας πεταλούδαις νὰ τσακώσω ὁ στραβός,
 Ὅταν χρᾶπ! τὰ χέρι' ἀνοίγω καὶ τὴν φίλη μου τσακόνω!

.

Σ' αὐτὸ τώρα τὸ σκοτάδι ποῦταν κόλασις, Ἀράρης,
 Πῶς σὲ ἤύρα καστανή μου, θέλεις νὰ τὸ πῶ σωστά;
 — Ἄν μοῦ εἶχανε τὰ μάτια μὲ μανδύλ: σφαλιστά
 Μ' ὠδηγούσανε δύο ἄλλα: τὰ δυὸ μάτια τῆς ἀγάπης!

Ἀπρίλιος 1887

Πτωχοπρόδρομος.